

ЗОРИЩА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, МАРТЪ 1868.

БРОЙ 3.

МЛАДЫЙ-ТЪ ЧЕЛОВѢКЪ.

(Продълженіе отъ год. 3. брой 11.)

За основаніе-то на характеръ-тъ.

Онова нѣщо на кое-то младый-тъ человекъ втурачва око-то си съ най голѣмо усердіе и увѣреніе е *успѣхъ-тъ*. Съ тѣзи рѣчь той иска да каже, всичко което е нужно да удовлетвори личны-тъ му желанія, и съ което да може да придобие вліяніе между человекы-тъ.

Колко-то и да е сполучилъ испърво — и колкото и да може да ся хвали съ честиѣ-тъ си фамиліѣ, когато той влиза въ сношеніе съ други, младый-тъ человекъ скоро намира че той трѣбва самъ да направи характеръ-тъ си, и че споредъ него той успѣва. Въ въскачваніе-то си той трѣбва да трѣгне отъ дьно-то на моголѣ-тъ. Но едно ново явленіе сега го посрѣщѣ. Той слуша едно хубаво слово, една хубавѣ проповѣдь, или чете една искуснѣ критикѣ, и ся чуди четъ иматъ толкова малко вліяніе.

Той ся чуди че слѣдствія-та не сѣ съразмѣрны съ силѣ-тъ която ся употребява и тука той ся срѣща съ единъ отъ голѣмы-тъ небесны закони които щѣтъ да го посрѣщатъ и прѣвъ всички-тъ му животъ; и тоя законъ е че характеръ-тъ и вліяніе-то немогѣтъ да ся придобыѣтъ само съ едно стараніе, колко и да е то исполинско. За сжщѣ-тъ причинѣ азъ немогѣ да храниѣ тѣло-то си като ся наямъ твърдѣ много само единъ пакъ. Ный поддржамы животъ-тъ си и здравіе-то си, като ся хранимъ повторително и рядовно. За това е дѣто че

единъ учитель рѣдко прави по голѣмо впечатлѣніе за добро чрѣвъ най силно-то си слово нежели чрѣвъ общы-тъ си слова. Това е единъ законъ на нашый-тъ животъ: и това е причина-та че ако искамъ да придобыѣ вліяніе и да впечатлявамъ характеръ-тъ си на други, то не може да става само съ едно стараніе, ако и да е исполинско, но съ повторителны старанія. Не е така всякога съ веществены-тъ нѣща. Вы часто расцѣпувате скалѣ-тъ спорядъ количество-то на ба-рутъ-тъ който ся употребява и пакъ можете да потресете земѣ-тъ споредъ голѣминѣ-тъ на топъ-тъ; но когато работите върху умове и сѣрдца вы трѣбва да ся облѣгате на повторителны впечатлѣнія и старанія.

Съ рѣчь-тъ характеръ искамъ да кажѣ онова нѣщо което прави разумны-тъ человекы да иматъ увѣреніе въ васъ. Това увѣреніе не може да ся сполучи изведнѣжъ, нито пакъ въ единъ день или въ една година. Ако единъ ловець бы чудно умѣрилъ на нишѣнъ той става прочутъ и всяка-дѣ ся говори за него; Ако единъ механикъ направи скоро и искусно една работѣ и за него хора-та много говорятъ; Ако единъ младъ земеделецъ, съ искусство-то си, събира голѣмѣ жътвѣ отъ една нивѣ, и то става за чудо. Ако единъ младъ проповѣдникъ каже едно добро слово, много ще го хвалятъ. Но тѣзи нѣща не съставляватъ характеръ, а само една кратковрѣменна слава. Ако единъ лѣкаръ бы излѣкувалъ человекъ отъ една опаснѣ болѣсть, и той придобыва тѣмъ врѣменнѣ славѣ.

Но онзи ловець за да може да ся счита за добръ ловець; трѣбва да може да ударя добръ всякой пѣтъ когато дига пушкѣ-тъ си. Онзи младъ механикъ и онзи младъ земледѣлец трѣбва да показувать постоянство, искусство и успѣхъ много пѣти прѣди да могатъ да придобѣють характеръ; онзи младъ проповѣдникъ трѣбва съ искусство да измыслюва много прѣдложенія, и да говори съ разсѣждане и силъ прѣди да може да ся нарича единъ славенъ проповѣдникъ: и онзи младъ лѣкаръ трѣбва да разбира и да исцѣли много опасны болѣсти, прѣди да може да ся нарича славенъ лѣкаръ.

Съгледано и забѣлжено е че младежи-тъ често искать да ся противятъ на тойзи законъ, и много имъ е криво че умове толкова даровити, толкова обработени и толкова мѣдры както тѣхны-тъ, немогътъ изведнѣжъ да придобѣють почетъ-тъ който ся отдава на чловѣцы които за много години съ постояненъ трудъ и добротворѣние сѣ придобили характеръ-тъ си. И това пакъ е причина-та че толкова младежи които сѣ готови само до нейдѣ да правятъ силны старанія, не могътъ да сполучатъ въ животь-тъ си. Тойзи строгъ законъ лежи на основаніе-то на всичкій-тъ успѣхъ, и да ся карамы съ него не ще да ползува. Вы никакъ не ще сполучите мѣнѣше-то си ако да мыслите че може нѣкой да земе грапавый-тъ мермеръ и само съ единъ ударъ връзь глето-то, да изобрази прѣкраснѣ статуѣж. Даже Фидія трѣбваше да удря хылады малкы удары, прѣди да може да искара образъ-тъ только искусно щото да ся види и като живъ. Отъ неизбѣжнѣ-тъ нуждѣ за послушаніе-то на тойзи законъ, слѣдува че единъ силенъ умъ, колко и да го желаете, не е необходимъ за вашый-тъ успѣхъ. Добры нѣща рѣдко ся придобивать скоро и лесно. Така е и съ характеръ. Тиква-та Юнина израснѣ въ единъ нощъ; но въ другѣ нощъ порази ѣ единъ червикъ. Въ малко врѣмя върба-та става едно дърво, а джѣ-тъ въ горѣ-тъ изискава единъ вѣкъ за да порасте; нѣ когато вече е порастнѣлъ той е джѣ а не върбѣж. Така и най ползны-тъ лѣкове обыкновенно полѣка дѣйствовать.

Гдѣто младежи-ты рано ся броѣтъ по между възрастни-тъ чловѣцы, тамъ тѣ

мыслѣтъ че ставатъ съвършенны още въ младость-тъ си, но ако така мыслите, вы правите голѣмѣ погрѣшкѣ, понеже ся трудите да измѣните Божій-тъ законъ. И така ако намѣрите че честь-та който сте придобили въ бащиный-тъ си домъ, или въ училищны-тъ си дни не ви стига за много врѣме, не ся отчаювайте, но постоянствувайте. Както капка по капкѣ става голъ, така съ постоянно упражненіе чловѣческа-та сила ся увеличава. Обычамъ да хвалѣж старанія-та на младежи-ты защото сѣ достойны; но ный трѣбува да очакуваме повече и повече отъ тѣхъ колко-то повече живѣють.

И пакъ естествоно нѣщо е да усѣщамы че, ако работяхме въ едно прочуто мѣсто или положеніе—ако да върсахмы нѣкой голѣмѣ работѣ ный щяхмы не само да смы готови да работимъ, но и да работимъ много силно. Но мыслили ли сте нѣкога за таѣж истинѣ че Богъ нѣма нуждѣ отъ много извъпредны чловѣцы? Когато той ише нѣкой голѣмѣ работѣ да ся върши, тогава той приготвува срѣдство-то. И така сѣ ществуваніе-то на тѣзи знамениты чловѣцы, показва че е имало нѣкой по голѣмѣ бѣдѣ или тъмнинѣж. Искате ли Църква-та да е была потънала въ робство за четиры столѣтія и половинѣ за да можете вы да станете Моисей да ѣ изведете; или да бѣше тя обыколена отъ народы които желѣють истребленіе-то ѣ, за да можете да станете вы като Давидъ да водите войскы-тъ ѣ, и да распърскате врагы-тъ ѣ? Или искате ли свѣтъ-тъ да ся върне назадъ въ прѣжнѣ-тъ си тъмнинѣж, “что-то естество-то и естествены-тъ законы да ся скрыты въ мракъ догдѣ Богъ ще каже, нека Нютонъ да стапе, и всичко ще е видѣлина» — за да можете вы да бѣдете онзи Нютонъ? Щеше ли да искашь славнѣ-тъ почестъ на Мартина Лютера, ако трѣбваше да ся добые съ условіе-то че една хылядогодишна нощъ щѣше да покрые цѣлый-тъ Христіанскый свѣтъ? Ако всякой младежъ кой-то жае да е прочутъ бы искалъ да стане нѣкой реформаторъ (прѣобразователь), нѣкой славенъ пѣлководецъ или нѣкой знаменитъ законодатель, то колко безмѣрны трѣбваше да сѣ злины-тъ които щѣхъ да напѣлняютъ землѣж-тъж, за изстребаніе-то на които Богъ трѣбваше да приготви толкова много чудны срѣдства.

Когато таква срѣдства сж потрѣбны, ты не трѣбва да ся страхувашь че нѣма да ся избереш понеже състояніе то ти е долно, защото Той избира таква срѣдства отъ колибаж-тж на робѣ-тж покрай Ниль, — отъ кошарж-тж по могили-ты на Витлеемъ, и отъ рудници-ты въ Германіѣ. Человѣцы-тѣ съ тѣхнж-тж мѣдрость мысляж че най голѣмый тѣ благодѣтель на свѣтъ-тѣ ще да ся яви като царь; но овчари-тѣ го намѣриж въ ясла-тѣ, и тамъ непрѣмно трѣбва и мѣдри-тѣ да отивать ако искать да го намѣрятъ. Азъ мысляж че щѣхъ да показвамъ лъжливы мнѣнія за животь, ако вы водяхъ да мыслите че всички, или даже много отъ наши-тѣ младежи ще станѣтъ таква свѣтила што всички ще гледать на тѣхъ.

Ако да живѣяхте само въ тойзи животь и само заради человекѣ-тѣ, азъ щѣхъ да жалиж че вы нѣмате благоврѣміе, въ което да направите нѣкое голѣмо добро за ползж-тж на други-тѣ. Но то не е така. Вы живѣете въ единъ свѣтъ толкова свързанъ съ другий, че просякѣ-тѣ кой-то днесъ лѣжи при врата-та на роскошный-тѣ, и жае да ся нахрани отъ трохи-тѣ заедно съ кучета-та, може подиръ смърть-тж си да лѣти съ Ангелскы крыла, за да върши дѣла-та Божіи, и въ вѣчны-тѣ вѣкове, може да слугува Богу въ начини които сега не сж познаты, но чрѣзъ които той ще стане поголѣмо благословеніе на тоя свѣтъ отъ колко-то е былъ кой да е человекѣ кой-то е досега живѣялъ. Всякой человекѣ въ тоя свѣтъ е на испытъ и за него нѣма срѣдно мѣсто въ бѣдѣжый-тѣ свѣтъ.

Сылы-тѣ на душж-тж трѣбва да ставать все по дѣятелны, и пейны-ты чувства все по дълбоки за всегда. Кытара-та на душж-тж никогашъ не може да прѣстане. Гласъ-тѣ ѣ трѣбва да е пѣлень. Той ще да е или гласъ-тѣ на блажены-ти, или по дълбокой-тѣ пронизателенъ гласъ на грѣшный-тѣ. Душа-та или ще ся води на зелены пасища и при тихы воды, или ще ся кара прѣзъ ошѣзи вѣчны, пусты планины, които еднж по другж вѣчно ся подигать отвѣдъ гробъ-тѣ, и тамъ ще ся біе и боде до лудость отъ злыи-тѣ духъ; безъ почивкж за крака-та, безъ прохладителнж водж за устны-ты, и безъ надеждж за срдце-то. Или ще ся

облече тя въ свѣтлинж толкова чистѣ, што слнце-то ще е бесполезно, като еднж малкж свѣщъ на пладне, и все ще става по дѣятелнж и по ползѣнж и по блаженж: или пакъ ще бѣде единъ духъ който ще пакъти въ вѣчны мжжж и ще бѣга отъ гнѣвъ-тѣ Божій и отъ совѣсть-тж като отъ единъ гонитель.

Мы живѣемы за два-та свѣтове — за всички-тѣ бѣдѣжы врѣмена. За това е че не скърбѣж като всички не можѣтъ тука да направятъ голѣмы нѣща — нито пакъ че много свѣтлы и даровиты младежи умирають въ младость-тж си.

СВѢТЪ НА МЛАДЖ МАЙКЖ.

Една майка за да въспытае добрѣ чедо-то си придобыва едно голѣмо прѣмущество, като почене това въспитаніе отъ който часъ пригжрне първородно-то си.

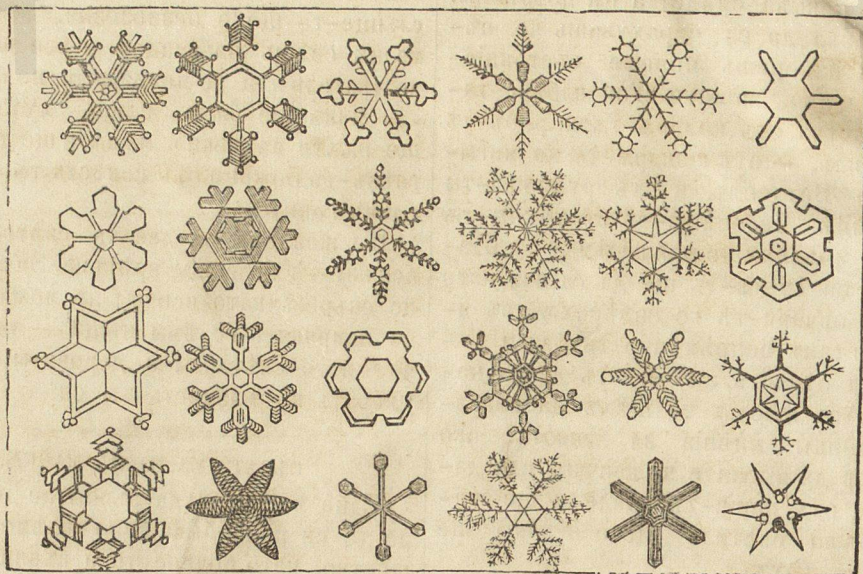
Само да послѣдувашъ начинъ-тѣ по който желашъ да въспытаешъ чедо-то си, това е съвършено-то правило което обраца всичко на любовь и благополучіе. Трѣбва да имате голѣмо търпѣніе, вы майкы, които сте натоварены съ грѣжж-тж на въспитаніе-то на дѣца-та. Да стои нѣкой съ твърдо а тихо расположеніе срещж опорито щѣніе, има нуждж отъ по горнѣж помощъ; но Онзи който дава успокоеніе ще чеуе молбж-тж майчинж, и наистинж тя намѣрва че мудрость-та която иде отъ горѣ, е милосердіе. — Вліяніе-то на майкж-тж во врѣме на играж много ся отдавача отъ да е узда върхъ благополучный-тѣ купъ на чада-та; нека бѣде съобщница на чувствования-та на дѣца-та, нека послѣдва бързо-то имъ разбираніе, нека възбрани съ засмиваніе выкѣтъ иль, нека гури помежду кроткѣж отвѣтъ, и нека отдалечи гнѣвъ-тѣ, нека възнагради съ единъ тихъ погледъ често самоотвърженіе, и нека стане, съ еднж рѣчь, огледало прѣзъ което дѣца-та да гледать свое-то си благополучіе и своѣж-тж си радость.

ДВѢ И ЕДНО.

Сынко, двѣ уши имашъ, а едны уста. Слушай много, а говори малко. — Двѣ очи имашъ и едны уста. Гледай по много, а говори по малко.

Двѣ рѣчь имашъ за работж, а едны уста за яденіе, и тѣй гледай да изработвашъ по много отъ колкото изядашъ.

КРИСТАЛЫ НА СНѢГЪ-ТЪ.

ЧУДЕСА-ТА НА МИКРОСКОПЪ-ТЪ.

Микроскопъ-тъ е единъ инструментъ, чрѣзъ който ся гледатъ онѣзи дребни прѣдмети които съ просто око едвамъ или съвсѣмъ ся не виждатъ. По добрый-тъ видъ отъ микроскопъ-тъ е съставенъ отъ нѣколко увеличителни стъкла така наредены щото онзи който го употрѣблява може на волѣ-тъ си да го прави по слабъ или по силенъ; сирѣчь, като ся турятъ още стъкла, увеличава по много прѣдметъ-тъ който чрѣзъ него ся гледа. Снабденъ съ това силно оръдіе испытатель-тъ вникнува въ чудесны-тъ тайны на природѣ-тъ и ся наслаждава отъ бескрайны-тъ красотѣ, която ся открыва на гледъ-тъ му, и като види свѣршенство-то на създаиѣ-то, душа-та му ся възвежда къмъ Създателя който е създалъ всичко това.

Радвали ся быхмы ако да можахмы да съберемъ наедно млади-тъ читатели на Зорницѣ-тъ, за да имъ покажемъ чрѣзъ микроскопъ-тъ нѣкои отъ тѣзи хубавы и любопытны нѣща които неможемъ въ картинкѣ да имъ прѣдложимъ. Знаемъ че много любопытно щѣше да бѣде за тѣхъ да гледатъ, за примѣръ, крачка-та на еднѣ мухѣ; да видятъ тамъ онѣзи ноктіе и онѣзи искуснѣ махынѣ, приличнѣ нѣкакъ на толумбѣ, съ коѣто муха-та върви на джамъ-тъ отъ горѣ, или на таванъ-тъ съ главѣ-тъ си на долу. Или пакъ око-то на мухѣ-тъ, съставены отъ много малкы очи нарѣдены както сѣ шестуголны-тъ дупчицы въ мед-

ный-тъ сотъ и всяка една дупка е свѣршенно око. Или пакъ да гледатъ прашецъ-тъ що има на крылѣ-тъ на пеперуджѣ, отъ който всяка частица ся вижда да е свѣршенно перо както на павуна перото. Или единъ паѣжкъ да гледатъ и да видятъ какъ преде той паѣжжинѣ-тъ си.

Или да турятъ подъ стъкло-то еднѣ бѣлѣжѣ, та да гледатъ свѣтлы-тъ ѣ очи и онѣзи дългы и косматы крака съ които тя толкози силно скача. Или въ еднѣ капкѣ водѣ да видятъ каквы животинкы ся намѣрватъ и какъ ся гонятъ, та ся ловятъ и ся ядѣтъ тѣ едны други.

Можемъ да речемъ че най просто-то нѣщо украсива ся чрѣзъ микроскопъ-тъ. Нѣсъкъ-тъ подъ крака-та ни, частици отъ дърво, листъ-тъ на нѣкой цвѣтъ, космыты отъ нѣкой червей, прашецъ-тъ вързъ молецъ-тъ, яйца-та на насекомы-тъ, въ какво да е нѣщо, като го туримъ подъ стъкло-то ще намѣримъ еднѣ хубость, еднѣ тънкость въ направѣ-тъ и едно свѣршенство което е за чуденіе.

Жално ни е че нѣмамы срѣдство-то чрѣзъ картинкы да прѣдложимъ прѣдъ читатели-тъ си нѣколко отъ горѣречены-тъ прѣдмети, но колкото за сега ви прѣдлагамы еднѣ картинкѣ която прѣдставлява кристалы-тъ на снѣгъ-тъ.

Въ снѣгъ-тъ който пада отъ небе-то, сега като пишемъ това, и покрыва лицето на земѣ-тъ съ едно бѣло покрывало; въ тойзи снѣгъ ся намиратъ хыляды хыляды

таковы красны кристали, само по хубави отъ онѣзи въ картинкѣ-тѣ. Гледайте математическѣ-тѣ точность и редовность на тѣзи кристали. Кой бы мыслилъ че въ свѣтъ-тѣ има толкози красота? Сега като гледамы прѣзь прозорець-тѣ къмъ улыцѣ-тѣ, отъ тѣзи челоуѣцы които минаватъ, и върхъ които пада тойзи чистъ и бѣлъ свѣтъ, кой отъ тѣхъ забѣлзва нѣщо отъ хубость-тѣ му? Не е ли истина че въ тойзи свѣтъ отъ десетина деветъ-тѣ минаватъ прѣзь свѣтъ-тѣ като слѣпи, и певидятъ чудесны-тѣ хубости на природѣ-тѣ. Пакъ и число-то е малко на онѣзи които оцѣняватъ душевнѣ-тѣ хубость на онова откровение което всемудрый Богъ е благоизволилъ да даде намъ за ръководство-то ни къмъ вѣченъ животъ. Единъ Богъ е който е далъ това откровение, и който е създалъ тѣзи чудесны нѣща, и както чрѣзь наукѣ-тѣ и съ помощъ-тѣ отъ микроскопъ-тѣ открыва ся една хубость тамъ дѣто нищо ся не виждаше, така и чрѣзь благодать-тѣ Божіѣ, съ микроскопъ-тѣ на вѣрѣ-тѣ, душевнѣ-тѣ челоуѣкъ, и истинскѣ-тѣ Християнинѣ, вижда еднѣ хубость и приима едно наслаждение тамъ дѣто свѣтскѣ-тѣ челоуѣкъ нищо не вижда достойно за внимание.

СВѢТИ КОИТО ПРОИЗВОДЯТЪ СЪГЛАСІЕ ВЪ ЕДНО ДОМОРОДИЕ.

1. Трѣбува да сме точно извѣстни че е възможно да ся съпротивятъ нѣкои на волѣ-тѣ ни, за туй трѣбва да сме приготвени за това.
2. Трѣбва да знаемъ че всякой въ кѣщъ-тѣ има както и ный сами растлѣно естество, и за това нетрѣба да имамы голѣмы изискуванія.
3. Трѣбва да научимъ правѣ-тѣ на всякой членъ на домородіе-то.
4. Трѣбва да гледамы всякой членъ на домородіе-то като едно сѣщество за което е Христосъ умрѣлъ.
5. Когато ся случаватъ нѣщо добро на единъ членъ на домородіе-то трѣбва да ся радваме на това добро.
6. Когато осѣщамы склонность да отговоримъ нѣкому съ гнѣвъ, трѣбва да възвышавамы сърдце-то си въ молитвѣ.
7. Ако отъ каквѣ годѣ причинѣ бждемъ раздразненни, трѣбва да внимаемъ добръ себе си, за да не направимъ неприлично нѣщо.

8. Трѣбва да наглеждамы когато други тѣжатъ, и да имъ говоримъ милосердны и утѣшителны думы приличны на състояние-то имъ.

9. Трѣбва да търсимъ угодно врѣме за да производимъ благодарение на други и да не смѣтамы малкы досаждения причиняваны намъ.

10. Трѣбва да хвърлямы веселъ погледъ върхъ всяко нѣщо и да даваме дързнове-ние на надеждѣ-тѣ.

11. Трѣбва да говоримъ милосердно на слугы-тѣ и да ги хвалимы за най малкы нѣща когато можемъ.

12. Трѣбва всякогы да ся стараемъ да даваме таквѣ кроткѣ отвѣтъ който укротява гнѣвъ-тѣ.

13. Когато ся смутимъ отъ нѣкоѣхъ не-угоднѣ думѣ или работѣ, трѣбва да ся пытамы, не направихъ ли и азъ сѣщото на други и ми го простихъ?»

14. Въ всички събирания за забавление, които може да ся случатъ, не трѣбва да турямы себе си все първи.

15. Въ собиране-то не трѣбва да надигамы себе си, но да хвалимы други.

16. Трѣбва да сме услужливи и добромысленни къмъ по малкы-тѣ и да ся докарваме къмъ тѣхъ съ кротость, като си напоминамы че и ный бѣхмы нѣкога млади.

17. Не трѣбва никогы да осѣждамы работы-тѣ на други-тѣ, но докарваніе-то на ближни-тѣ ни на добро намѣреніе да отдаваме когато можемъ.

18. Трѣбва да сравняваме бесчетны-тѣ благодати и благословенія, които всякой день приимамы съъ онѣзи отъ нищожны тѣ досаждения които по нѣкогы прѣтърпѣваме.

ЕКОНОМІЯ ВЪ ДОМЪ.

Нищо друго не помага толко за да прѣдупарди ново кѣщничество да не падне въ нищетѣ колкото економія-та въ управяние-то на домашны-тѣ работы. Напразно приноси челоуѣкъ или много или малко, ако е кѣща-та му пробита; каквото донесе губи ся безъ да знае той какъ става това нѣщо; и онзи бѣсъ *расточение-то* выка, *още* както (споредъ прѣмудраго Соломона) дѣщеря-та на пѣявицѣ-тѣ, додѣ не остане вече на приносящій-тѣ що да донесе. Дѣлность-та на мѣжъ-тѣ е да донесе въ кѣщѣ-тѣ, а

на женѣ-тѣ да внимае да ся не иждиви неправедно. Мажѣ зема супружницѣ за да гледа работы-тѣ му, и да му помага въ пѣтуваніе-то на живота, да изучи и приготви челядь-тѣ си за по прилично въ животѣ-тѣ състояніе, а не да расточава имотѣ-тѣ му. Най главно-то стараніе на супруж-тѣ трѣбва да е за ползкѣ-тѣ на мажа ѿ, и най голѣмо-то ѿ славолюбіе не трѣбва да ѿ отвлича по далечь отъ доброденствіе-то и благополучіе-то негово наедно съ онуй на челядь-тѣ ѿ. Това ше бѣде само-то ѿ намѣреніе и театро-то на завршванія-та ѿ въ пазухѣ-тѣ на домородіе-то ѿ, дѣто тя може да спомогне толко за сграмаданіе на богатство, колкото той може въ писарницѣ-тѣ си или въ дуканѣ-тѣ си.

Не правятъ богатѣ чловѣка придобиты-тѣ пары, но онѣзи които избиточествуватъ отъ печалбѣ-тѣ. Да иждивява нѣкой всякога несмысленно много пары въ дрехы за да възблагодари безсловеснѣ-тѣ си наклонность, или да гледа да угоди несмысленно съ ястія на охотѣ-тѣ си, сирѣчь да е чревобѣсивѣ, или да гощава повече пріатели отъ колкото може кесія-та му, всички тѣзи работы сѣ равно вѣднители и пагубны. Първо-то притуря върхѣ невѣздржаніе-то суетѣ; второ-то притуря върхѣ дългий-тѣ счетъ на месопродавеца и на лѣкаря счетъ; послѣдньо-то докарва въ спѣтничество-то си най зло-то отъ лошотин-тѣ — невѣздржаніе-то.

АНГЛІЙСКИЙ-ТЪ ЕПИСКОПЪ БЕВЕРИДЖЪ.

Тойзи добръ чловѣкѣ когато лежалъ тежко боленъ и былъ близо до смърть, память-та му до толкозъ была ся повѣдила щото не можалъ вече да познаванито най ближни-тѣ си сродници и пріатели. Единъ священникѣ, отколѣшенъ неговъ пріатель, пристѣпилъ при легло-то му та го попыталъ «Познаваш ли мя?» А той само отговорилъ, «Кой си?»

Другъ единъ пріатель сѣщо го попыталъ и зель сѣщій-тѣ отговорѣ. Тогази и жена-та на болний-тѣ епископѣ пристѣпила и го попытала «А мене не познаваш ли?» «Кой си?» отговорилъ той. И като му обадили че тя е любезна-та негова жена, той казалъ, «Не ѿ знаѣ.»

Тогази реклъ единъ, «Епископе, познаваш ли Исуса Христа?» «Исуса Хри-

ста ли?» отговорилъ той и ся соживилъ като отъ електрикѣ стреснѣтъ. «Исуса Христа ли? нѣго азъ знаѣ твѣрдѣ добръ. Отъ четиридесетъ години насамъ го познавамъ — Драгоцененъ Спаситель! Той е единичка-та моя надежда!»

КОЛКО ВРѢМЕ ЩЕ ЖИВѢЕШЪ ?

Ще живѣеши въ вѣкове на вѣкове. Ударѣ-тѣ който е разлѣчилъ тѣло-то отъ душѣ-тѣ не е докаралъ въ свѣршваніе животѣ-тѣ на духѣ-тѣ. И така безчетни-тѣ миліони на умрѣлы-тѣ, на които прахѣ-тѣ прѣди много ся е смѣсилъ съ пѣръстѣ-тѣ, живи сѣ. Мажіе-тѣ, жены-тѣ и дѣца-та въ дни-тѣ на Ноя и на Авраама, и на Давида. Различни-тѣ народи събрани подъ хоругвѣ-тѣ на Арабийский-тѣ Пророкѣ. Тѣлны-тѣ на Готы-тѣ, на Татары-тѣ и Вандалы-тѣ, които разорихъ полета-та на Азіѣ и Европѣ, мѣдновидны-тѣ скытатели въ честацы-тѣ на западно-то полушаріе и които сѣ оставили въ горы и въ развалины тѣмнѣ-тѣ исторіѣ на сѣществуваніе-то си върху земѣ-тѣ; всички-ты тѣзи сѣ живи и не могатъ да умрѣтъ. Безсмѣртіе-то е прѣдузаконеніе на пѣрвородство-то имѣ и наслѣдство-то имѣ. Съ първо-то дыханіе на животѣ-тѣ безсмѣртіе-то ся възражда въ тѣхѣ. И ты си отъ сега нататакъ вѣченъ. Животѣ-тѣ когото си почнѣлъ е бесконеченъ; само прагѣ-тѣ на врата-та си прѣминѣлъ. Безчетни вѣкове лежатъ прѣдъ тебе распрострѣни въ бескрайно растояніе. Като прѣминешъ пѣтица-та на онѣзи години, или миліоны-тѣ на години-тѣ, които можешъ да прочетешъ, ше останѣтъ прѣдъ тебе други още толкозъ прѣсны и новы както първы-тѣ, и тѣй въ слѣдующее въ вѣкове на вѣкове. Както единъ пѣтникѣ може да различава пѣть-тѣ си като ся простира между бѣрда-та, додѣ още отъ далечь му ся види че свѣршва оризонта; но когато стигне до онова мѣсто пакъ гледа че пѣть-тѣ му ся простира до върхѣ-тѣ на друго бѣрдо, и още нататакъ; тѣй вѣкове-тѣ на бескрайный-тѣ ни животѣ, ше лежатъ прѣдъ тебе, всякогы исти-тѣ. Вѣкъ ше слѣдува вѣкъ, періодъ ше слѣдува періодъ, додѣ така всички-тѣ ти силы въ брѣеніе и смѣтаніе ся изчерпѣтъ и прѣстанѣтъ, и сѣ съ всичко туй едва си началъ да живѣеши! Бескрайна-та вѣчность ся распро-

стира толко далеч колкото най напредъ когато си направилъ първъ-тъ стъпка на пътуваніе-то.

Колко време ще живѣешь? Ще живѣешь вѣчно, и бѣдѣщій ти животъ зависи отъ настоящей-тъ. Всякой день, щомъ го свършишь ще ся яви пакъ на бѣдѣщы-тъ години. Всякой часъ, всяка минута като прѣминува бържѣ, оставя една страница да ся прочете прѣдъ прѣстолъ-тъ Божій. Всяка речъ, всяка работа, всяка мысль и всяко устѣпаніе на сърдце-то ти написва ся непрѣстанно въ паметъ-тъ на едного, който не забравя никогы. Ты пишешъ житіе-то си за вѣчность-тъ.

Въ единъ притворъ въ Парижъ е закачена една чудна икона, дѣло на прочутаго Мурила, която прѣдставя едного монаха Испанца, сѣднѣлъ прѣдъ писарницѣ-тъ си, и былъ почелъ да пише жизнеписаніе-то, и смърть-та го грабнѣла прѣди да извърши дѣло-то си; но поискалъ и зѣлъ дозволеніе да ся върне на земѣтъ за да извърши това дѣло. Гледашъ въ жьлто-то лице на монахъ-тъ дѣйствиє по голѣмо отъ естествено-то; влѣтѣлы-тъ онѣзи и хлѣтѣлы-тъ му очи видятъ що има задъ завѣсъ-тъ на вѣчность-тъ, и испушатъ зары съ виденія-та които имъ ся явятъ. — Душа-та която е вжтрѣ зема сношеніе съ невидимый-тъ свѣтъ, и гледа лице съ лице невидимаго, и строга и съ бързинѣ става работа-та на онзи чловѣкъ кой-то е прѣмишѣлъ повѣнѣлъ-тъ скыніѣхъ на тойзи кратковрѣмень животъ и е вникнѣлъ въ вѣчности-тъ които сѣ оттакъ гробъ-тъ.

Нека ся пише живописаніе-то така както въ видѣлиѣхъ-тъ на вѣчность-тъ; погледни оттатакъ и виждъ неизреченны-тъ нѣща, които скоро ще тя окрѣжатъ когато застанешъ прѣдъ сѣдѣжъ-тъ си; виждъ бескрайный-тъ си животъ; скоро то си отстраненіе отъ тойзи свѣтъ. О безумна душе, съвѣтвамъ тя да ся пригодишь за тѣжъ вѣчность, и да пишешъ сега такова жизнеписаніе на вѣржъ въ Исуса Христа, и благоугодно слугуваніе на него щото да можешъ на вѣчность-тъ да прочетешъ това писаніе съ веселіе и радость.

— Който никога не е простилъ врагъ-тъ си не е вкусилъ едно отъ най высокы-тъ удоволствія въ животъ-тъ ни.

ВЕНИАМИНЪ ФРАНКЛИНЪ.

Веніаминъ Франклинъ ся роди въ Съединены-тъ Държавы на Америкѣ въ лѣто 1706 и помина ся на 1790. Отъ благодѣтели-тъ на чловѣчество-то малцина ся показяхъ колко-то тойзи мѣжъ достойны за наградж. Отъ най напредъ той бѣше типографъ, и частный му животь е пѣлень съ добры приѣбры и плодывиты уроцы. Като философъ, изучи нравственность-тъ въ себе си, като приспособяваше поржкы-тъ си на собствены-тъ си животь. Като политическый мѣжъ (проводенъ въ Францѣ като посланникъ отъ Американскѣ-тъ републикѣ), положи всяко стараніе за просвѣщеніе на умове-тъ и за цивилизуваніе на народы-тъ. Никой другъ не е помогнѣлъ по много отъ него за освобожденіе на Сюзны-тъ Държавы; събытіе отъ най голѣмы-тъ на свѣтъ-тъ, отъ което произлѣзохъ слѣдствія спасителны за всичкый свѣтъ. Като внимателенъ и дълбокомысленъ наблюдатель на природѣ-тъ, издири много нейны тайны и измысли нѣколко полезны изобрѣтенія, между които сѣ (*), отбранителницы-тъ отъ молнія-та.

Единъ поеть (стихотворецъ) е писалъ за него, че “истръгнѣлъ скыпиръ-тъ отъ мѣчителы-тъ и молнія-та отъ небе-то.”

Каква по голѣма слава отъ тази?

Златны-тъ изрѣченія на Франклина много сѣ ся печатали и прѣпечатвали въ особенны книги и періодическы листове на всичкы-тъ почти Европейскы языцы, а твърдѣ малкы работы сѣ прѣведены на Българскы. Колкото за мене чель съмъ гы като бѣхъ дѣте повърхно; чель съмъ гы момѣкъ като бѣхъ и съмъ ся замыслялъ, четохъ гы и въ зрѣлъ възраст и немогъ да имъ неотдамъ прилично-то имъ оцѣненіе. И днесъ като гы имамъ прѣдъ очи, немогъ да затворѣмъ книгѣ-тъ безъ да прѣдложѣмъ на читатели-тъ поне нѣкой изборъ отъ тѣхъ.

Лѣньность-та тоестъ мързель-тъ прилича на рѣждѣ-тъ, и тя съсипва чловѣка повече отъ работѣ-тъ; ключъ който ся употрѣбыва быва всякога чистъ.

Ако обычашъ животъ-тъ, не прахосвай

(*), Отбранителницы-тъ отъ молнія-та, или грѣмъ-тъ, ся казватъ дебелы-тъ телове, желѣзны или мѣдны, които ся турятъ върхъ къщя-та за да водятъ електрикѣ-тъ безопасно доду до земѣ-тъ безъ да поврѣди къщѣ-тъ.

врѣме-то, което е тъкань-та отъ кое-то става животъ-тъ.

Лѣность-та прави всичко мъчно; а работяніе-то, всичко-то лесно.— Който става късно отъ легло-то си, цѣль день обикаля; а щомъ да подкачи работж-тъ си и ноць-та го настига.— Мързель-тъ толкозь полека върви щото сиромашія-та го твърдѣ скоро стига.

Гледай ты да тыкашь работы-тъ си напрѣдъ, и никога не оставяй тѣ да тя тыкатъ.

Рано да си лягашъ и рано да ставашъ, тойзи обычай дава здравіе, богатство и разумность.

Единъ какъвъ да е занаятъ струва колко-то единъ чифликъ; занаятъ е едно положеніе което е почестъ и добъръ поминкъ на челоуѣка.

Гладъ-тъ гледа извънъ врата-та на трудолюбивый-тъ челоуѣкъ, но неслѣе да влѣзе.

Работяніе-то издѣлжава дългове-тъ, а отчаяніе-то ги умножава.

Работолюбие-то е майка на добрый-тъ поминкъ, а Богъ нищо не отрича на работаніе-то. Ори когато спи лѣниый-тъ; ори и ще имашъ жито не само за прѣхранж-тъ си, но и за продажбж.

Кашка по кашкж камъкъ-тъ издѣлжава. Съ работяніе-то и търпѣніе-то малко-то мышце прѣгрызва най дебело-то вѣже; а малкы-тъ удари отъ бравж повтаряны събарятъ голмы дѣбове.

Който отбѣгва отъ суетны-тъ удовольствія, наслѣдува истинны-тъ.

Която преде безъ да ся уморява никога неостава безъ ризъ.

Дърво често прѣмѣствано, или челядь често прѣселявана, не съмъ виждалъ никога да успѣе, както тѣзи които оставатъ постоянно на едно мѣсто. Пази *дюгень-тъ* си, ако искашь и той да тя пази.

Искашь ли да ти ся свърши работж-тъ? иди ты самичкъ; а искашь ли да ся не свърши проводи другыго.

Повече работж искарва око-то на челоуѣка нежели рѣцѣ-тъ.

Немареніе-то докарва по голмы пагубы отъ незнаніе-то.

Като ненагледвашъ работницы-тъ си, прѣдавашъ кесіж-тъ си да правятъ съ нежж какво-то щѣтъ.

Прѣди да купишь нѣщо еѣтино всякога примыслевай.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ПѢСНЬ ЗА ВЪСКРЕСЕНІЕ ХРИСТОВО.

1

Исусъ Спасъ нашъ възкреснѣ,
Живъ е Сіонскый Царъ;
И на небе възлѣзнѣ,
Надъ всички Господаръ.
На Ада побѣдитель
Въ това ся Той яви,
И всемоущъ Спаситель
На людіе-тъ си.

2

Небесны колесницы
Чакать за тържество,
И ангели безчетни
Тамъ выкатъ наедно:
„Главы-тъ си вдигнѣте,
Небесны вы врата,
И съ радость приимѣте
Тозъ славенъ Царъ Христа.”

3

Кой е той Царъ на славж?
Всемоущый-тъ Господъ,
Той намъ свободно дава
Спасеніе и животъ.
Той е и славенъ ратникъ,
Силенъ и страшенъ въ бранъ,
Князь нынѣ и началникъ
Между небесный станъ.

4

За насъ еднѣждъ отхвърленъ,
Отъ грѣшны-тъ прѣзрѣнъ,
Отъ грѣшны-тъ осѣденъ
Распятъ и умъртвенъ;
Но нынѣ е възкреснѣлъ,
Сіонскый славный Царъ,
И горѣ е възлѣзнѣлъ,
Надъ всички Господаръ.

ПЫТАНІЯ ОТЪ СВ. ПИСАНІЕ.

56. Отъ списатели-тъ на Свято-то писаніе кои бѣхж царіе?
57. Кои бѣхж пастыри?
58. Кои рыбаири?
59. Кой лѣкаръ?
60. Кой мытарь?
61. Кой правяше шатры?

ОТГОВОРИ НА ПЫТАНІЯ-ТА ВЪ БРОЙ 1-ЫЙ.

48. Лук. 2; 49.
49. Мат. 15; 23.
50. Исх. 15; 20, 21. 1 Цар. 2; 1—10.
Сжд. 5; Лук. 1; 41—55.
51. Исх. 15; 20. Сжд. 4; 4. 4 Цар. 22;
14. Лук. 2; 36. Дѣян. 21; 9.

Притежатель на вѣстника и на печатницѣ-тъ
А. Минасіанъ, у Джамлж-ханъ.